

“Gewoon samen
tijd willen
doorbrengen,
dat maakt onze
liefde een Grote
Liefde”

CORINE KOOLE

SCHRIJFSTER EN JOURNALIST

Al bijna vijftien jaar schrijft ze over de liefde. Haar wekelijkse Lust & Liefde-interviews in *De Volkskrant* en *De Morgen* en de Verlaten Vrouwen-verhalen die maandelijks in *Linda* verschijnen, worden gretig gelezen. Vorige week kwam haar nieuwe boek *De zeven wetten van de liefde* uit.

Tekst Nathalie Le Blanc & Foto Senne Van der Ven

De liefde is nooit alleen maar mooi, er zit altijd frictie in. En die is groter dan de schoonheid. Voor mijn eerste reeks liet ik echtparen over elkaar vertellen. Daar ben je snel mee klaar, dacht ik, maar ze heeft jaren gelopen. Omdat de details telkens anders zijn, en omdat het individuele verhaal zo aangrijpend is. Een koppel, dat zijn twee individuen die samen iets unieks hebben. Heb je later iets met iemand anders, dan ben jij ook iemand anders. In elke relatie worden andere eigenschappen aangesproken.

Eeuwige trouw en liefde bestaan niet en toch streven we ernaar. We *willen* liefhebben. Dat ontroert mij. Liefde is tien procent leuk en voor de rest pijn en ellende, maar we blijven proberen. We kunnen niet anders. Het is net als met bevallen, denk ik, je vergeet de pijn en knalt er nog twee kinderen achteraan. Is die tien procent genoeg? Ja. Ik ben een romantische geest, ik wil dat het altijd geweldig is. Maar dat kan niet, want ik ben ondertussen 35 jaar met dezelfde man. Toch zijn die momenten er nog altijd. Met zijn tweeën de krant lezen, tegenover elkaar aan tafel. Op café in Parijs discussiëren. Naar de film en eindeloos napraten. Gewoon samen tijd willen doorbrengen, dat maakt onze liefde een Grote Liefde. Dat maakt al het gedoe over kinderen naar school brengen goed. Bovendien is je leven meer dan alleen maar liefde. Je zit niet als een wrak langs de kant van de weg als het misloopt, want je hebt ook nog je werk, je vriendschappen, je kinderen.

Generositeit, dat hebben de mooie liefdes die ik ben tegengekomen gemeen. Ze gunnen hun partner dingen. En ze zien wie de ander is. Gezien worden blijkt een basisbehoefte, zoals eten en drinken. Heb je dat, dan kun je veel op de koop toe nemen. Voor mij waren sommige interviews echte eyeopeners. Een man zag elke negatieve eigenschap van zijn vrouw als een logisch gevolg van iets dat hij leuk vond aan haar. Zij heeft haar verhuisdozen nog altijd niet uitgepakt, maar daar geeft ze niet om. En dat ze niet geeft om wat andere mensen net heel belangrijk vinden, vindt hij aantrekkelijk. Verdomd, denk ik dan, zo is het. Zo naar liefde kijken maakt het makkelijker om je te verzoenen met de negatieve dingen. Daarna lukt het

me thuis zeker twee weken om verzoenender te denken. **Helemaal opgaan in je relatie is niet de goede formule.** In de Verlaten Vrouwen-reeks zit een patroon: koppels die amper ruziemen en die alles voor elkaar hebben. Of ze nu hoogopgeleid zijn of niet, de vrouwen zorgen en verliezen zichzelf daarin terwijl de mannen bezig zijn met hun ding. We zijn een team, zeggen ze dan. Maar die mannen zeggen op een dag: 'Ik stop ermee.' Tot verbijstering van hun vrouwen. Wat hen het meeste kwetst, is het bedrog. Het niet gezien en gewaardeerd worden. Dat soort mannen staat niet stil bij het feit dat hun vrouw altijd voor hen klaar heeft gestaan. Ze beslissen gewoon. Ik vind dat laf.

In de liefde ben je niet 'een team', je bent twee mensen die er samen het beste van willen maken. Dat impliceert automatisch gelijkwaardigheid. Er is ook niets mis met ruziemen. Je kunt niet conflictloos door het leven gaan, maar moet de hele tijd blijven toetsen. Wil ik dit echt nog wel? Wil ik dit op deze manier? Dat kost energie en toewijding, maar het is wel belangrijk. De Grote Liefde gaat niet over het samen lang volhouden. Dat is De Lange Liefde. Grote Liefde gaat over intensiteit, en dat kan best heel kort zijn. Maar dat maakt liefde net fantastisch: arm, rijk, jong, oud, stabiel of neurotisch, het is voor iedereen.

Mensen zitten te popelen om hun verhaal te vertellen. Soms zijn het geheimen die ze nergens anders kwijt kunnen, soms vinden ze het gewoon fijn om te vertellen zonder onderbroken te worden. Het heeft iets bevrijdends dat ik geen vriendin ben. Ik kan meer vragen. Die verhalen hebben een oprechtheid die je in de krant of in een talkshow zelden tegenkomt. Daar wil iedereen iets promoten. Mijn interviews zijn anoniem en eerlijk, het enige wat mensen willen is oprecht vertellen wat ze voelen. Dat is uitzonderlijk. Ze vertellen ook makkelijker over pijn en verdriet dan over vreugde en plezier. Ik heb een reeks gemaakt over seks, maar die heeft amper een jaar gelopen. De reeks Verlaten Vrouwen daarentegen loopt al jaren.

***De zeven wetten van de liefde*, Corine Koole, uitg. Prometheus, 19,99 euro.**